

samt at Bestemmelsen angaaende det af Komiteens to Dele foreslaaede faste Tilskud formuleres saaledes, at det betinges, at Althingets Samtykke udfordres til, at Tilskudet nogenstunde kan blive mindre end 50,000 Rd. aarlig efter Majoritetens Forslag, eller mindre end 37,500 Rd. efter Minoritetens Forslag. I formel Henseende nærme disse Forslag sig meget Regeringens Udkast, og i Henseende til Realiteten lade de, ligesom Udkastet, det komme an paa en Bestemmelse efter 12 Aars Forløb, hvor stort Tilskudet siden skal være. Ligesom af den kjøbenhavnske Finantskommission berørt, nemlig at det vilde være rettest at der for det faste Tilskud udstedes uopfigelige Statsobligationer, saaledes have vi ogsaa anseet rettest, at dette bliver gjort, naar det paa ny efter 12 Aars Forløb fastsættes, hvor stort Tilskudet bør være.

Vi ville dernæst vende os til de til Thinget indsendte og til Komiteen henviste Petitioner. De ere 8 i Tallet og ere fra følgende Sysseler i Landet, nemlig fra Skagafjords, Djfjords, Thingø, Vester-Skaptafells, Stranda, Bardastrandis, Snæfellsnes og Ska-fjords Sysseler.

Alle de nævnte Petitioner gaae ud paa, at Althinget skulde indgaae til Hans Majestæt vor allernaadigste Konge med et Andragende om, at Island snarest muligt maatte erholde en forandret Forfatning, og at denne Sag maatte forelægges en Nationalforsamling her i Landet overeensstemmende med Reskript af 23de September 1848, samt at Valgene til den nævnte Forsamling foretages efter Valgloven af 28de September 1849.

De omhandlede Petitioner vise klarligen, at det er Nationens bestemte Villie og Anskuelse, at Althinget ikke skal behandle Forfatningsagen, men at det derimod bør forelægges en Nationalforsamling, og at Nationen bør gives Leilighed til at vælge Repræsentanter netop til Behandlingen af denne Sag. Denne samme Anskuelse har ogsaa kommet frem i flere til Thinget i Aarene 1861 og 1863 indkomne Petitioner, og Thinget har ogsaa begge de nævnte Aar tiltraadt denne Anskuelse.

Komiteens Majoritet (Arnlfotur Dlafsson,

Asgeir Finarsson, Benedikt Sveinsson, Halldor Jonsson og Jon Sigurdsson) kan ikke andet end ansee denne Anskuelse for at være rigtig og bygget paa Grunde. En Forfatning bestaaer deri, at Kongen giver Nationen eller overdrager til den en større eller mindre Deel af sin Magt, og naar derfor en Forfatning skal komme i Stand, saa kommer Folket frem ligeoverfor Kongen som selvstændig Person, og en Forfatning kan saaledes ikke blive til undtagen ved en Overenskomst mellem begge Parter, Kongen og Folket. Heraf følger da naturlig den Nødvendighed, at Folket maa vælge Repræsentanter til paa dets Vegne at forhandle med Kongemagten om Forfatningen, og det er da indlysende, at Folket ikke hertil kan benytte de Repræsentanter, der paa dets Vegne alene ere fremtraadte som raadgivende og som ikke heller af Folket ere bemyndigede til at forhandle om Forfatningen.

Men foruden at dette er overeensstemmende med Folkets Anfser, selve Sagens Natur og det allernaadigste Tilfagn i Reskript af 23de September 1848, saa ere vi ogsaa overbeviste om, at det er heldigere for Forfatningsagens Udfald, at samme forhandles paa en Nationalforsamling end paa Althinget, thi den førstnævnte Forsamling maa meget bedre end Althinget føle, at det er en Pligt og Nødvendighed at bringe denne Sag til Ende.

Sovrigt finder Komiteens Majoritet ingen Anledning til at indlade sig paa de enkelte Punkter i Petitionerne, men lader sig nøie med at henvisse til, hvad der af samme foran er fremhævet om den Forbindelse, som efter dens Formening finder Sted imellem Forfatningen og Finantsagen.

Minoriteten (B. Thorberg og Jon Gudmundsson) henviser derimod til den Forbindelse, som Regeringen selv ligesom ogsaa Althinget tilforn har lagt til Grundvold mellem begge Sagerne, nemlig Forfatningsagen og Finantsagen, og at det foreliggende Lovudkast sigter til at tilendebringe, uden at det er bestemt, at en særlig Forsamling i Landet derom skulde have nogen Stemme, et af de væsentligste Punkter i hvert Folks Forfatning, efter-